

ANILOGUE 2017

Kenyérkeresők és dolgozó holtak

RUDOLF DÁNIEL

ERŐS NŐI KARAKTEREK, TÁRSADALMI ÉRZÉKENYSÉG, IZGALMAS LÁTVÁNYVILÁGÚ RAJZFILMEK A 15. ANILOGUE EGÉSZESTÉS VERSENYSEKCIÓJÁBAN.

Az öt versenyfilm közül a legambiciózusabb, a fődíjat is elnyerő vállalkozás a kínai Xuan Liang és Chun Zhang alkotása, *A hegyek és vizek könyve*, mely festői szépségű képekben ötvözi a hagyományos kétdimenziós és a CGI animációt. A kínai mitológiában gyökerező film egy fiatal lány, Chun története, aki egy, a miénkkel párhuzamos világban él, ahol a hozzá hasonló, emberek és istenek közti lények feladata a földi világ természeti törvényeinek irányítása. Tizenhatodik életévébe lépve Chun lehetőséget kap, hogy néhány napra delfin alakjában éljen, mikor is egy baleset során közvetlen okozója lesz egy emberi fiú halálának. Megpróbálván helyrehozni bűnét, hősünk tiltott szövetséget köt a fiú feltámasztására – amivel a világok kozmikus rendjét teszi kockára.

A Ghibli Stúdió műveinek hatása alatt készült film alkotói nagy műgonddal és szárnyaló képzőerővel jelenítik meg egy színes és kreatív fantáziavilágot, melyben minden egyes apró motívum és kreatúra, a hatalmas, életet adó begóniától a kártyaasztallá változó macskákig a lehető legaprólékosabban és legegységibben van kidolgozva. A cselekmény helyenként lelassul és nem minden motíváció világos, de mindezért kárpótol a gyönyörű animáció, a fantáziadús látványvilág és a líraira hangszerelt, meditatív stílus.

A világ innenső végén, Sunao Katabuchi filmje, egy Hirosimából származó életvidám fiatal nő története, akit a második világháború alatt szülei férjhez adnak egy szomszédos kisvárosban élő hiva-

talnokhoz. A szinte gyerekből feleséggé váló Suzu megpróbál beilleszkedni új otthonába és megszerettetni magát férje családjával, miközben a napi terhek mellett az egyre súlyosabbá váló háborús helyzet is rányomja bélyegét közös életükre.

A lassan csordogáló, mintegy százharminc perces szüzsé során a háború háttérként szolgál a személyes drámákhoz, illetve kontrasztként a főhős nő naiv, mindenesetül pozitív személyiségéhez és életszemléletéhez, mely alapvetően kérdőjelezzük meg az őt és szeretteit érő tragédiák sorozata által. Az elbeszélés végig a kisemberi „legalsó” szinten marad, a hátszágban élők mindennapjain és személyes sorsán keresztül láttatja az egyre közelítő, végül már szó szerint a szomszédból „beköszönő” világégit. Mindezen drámaiság nem válik toladóvá, ellenkezőleg, visszafogottságában képes kiteljesedni. Az animáció szándékos

„esetlensége”, ceruzarajzokra emlékeztető, mégis remekül kidolgozott világ is ezt a hangvételt erősíti, kontrasztba állítva a főhős nő rajzaiban megtestesülő személyes, belső világát és az őt körülvevő, ellenséges és rideg valóságot.

A szintén a felkelő nap országból származó *A saját hangod* kedves meseje ellenben jóval harsányabb, színpompásabb tónusokkal lett vászonra álmódva. Egy tengerparti kisvárosban élő középiskolás lány barátai segítségével amatőr rádióállomást hoz létre, abban bízva, hogy az ott sugárzott zene hangjai felébresztik kómában fekvő, korábban rádiós műsorvezetőként dolgozó édesanyját. Naoyuki Itō animéje olyan örök témákról beszél, mint a rivalizálás és a barátság közti illékony határvonal vagy az álmainkért kiállás fontossága, a romantikus szál kivételével (jelentősebb férfikarakter szinte alig adódik a filmben) minden olyan dolgot érintve, melynek egy valamirevaló tinédzser „coming-of-age” sztoriban jelen kell lennie. Mindezt egy látványos, humorral és melodramai hangszínnel egyaránt jócskán megfűszerezett, de egyébként nem különösebben kiemelkedő fogásként találják az alkotók.

Klasszikus morális üzeneteket közvetít a francia Arthur de Pins saját képregényéből, Alexis Ducord társrendezőjével készített filmje, a *Zombillenium* is. A középpontban ezúttal egy – a címben szereplő – szörny témájú vídámpark áll, melyben valódi élőhalott kreatúrák (zombik, vámpírok, múmiák, stb.) dolgoznak, illetve szórakoztatják a nagydeműt, így menekülve meg a pokolbéli örök kárhozattól. A park léte azonban veszélybe kerül a folyamatosan csökkenő bevételek miatt, a fő-attrakcióként szolgáló (az *Alkonyat*-sorozat „csillám-vámpír” főhőseire emlékeztető) egoista

Nora Twomey:

A kenyérkeresők

